

den leeraar in gerechtelijke geneeskunde moest vernemen, welke gevaren hem in de praktijk wachten op rechtsgeleerd gebied, even goed als hem wordt geleerd, welke plichten op dit gebied door hem zullen moeten worden vervuld. Het blad beschouwt het zelfs als plichtsverzuim, den student in dit opzicht onwetend te laten. Deze onwetendheid is de oorzaak van den betrekkelijk geringen bloei eener vereeniging als de Defence Union. Ieder jong arts moet reeds bij het ontvangen van zijn diploma door zijn leeraars worden aangespoord, zich daarbij aan te sluiten.

NIEUWE GENEESKUNDIGE VEREENIGING IN IERLAND. — De geneeskundigen, aangewezen voor de ziekingeld-contrôle onder de verzekeringswet, hebben zich, ter bescherming hunner persoonlijke en beroepsbelangen, vereenigd (*Hospital*). Zou het niet juister zijn, dat die bescherming werd overgedragen aan een lichaam, dat de belangen van alle geneeskundigen behartigt, en dat de vereenigingen van bepaalde groepen van artsen zich er toe beperkten, omtrent de bijzondere belangen van iedere groep aan dat lichaam de noodige voorlichting te verschaffen?

VERDEDIGING VAN ZIEKEN TEGENOVER DE POLITIE. — In een der afdelingen van de Medico-psychological Association in Engeland is een ernstig belang besproken, waarvoor de geneeskundigen van een krankzinnigengesticht zich schrap hebben gezet tegenover de politie. Een krankzinnige, op grond eener wettige verklaring opgenomen in een gesticht, wordt verdacht van een misdrijf. De politie wenscht hem te arresteeren. De geneesheeren wijzen er op, dat de man krankzinnig is, maar de politie meent, dat dit nog zou moeten worden uitgemaakt door den gevangenisdokter, die zou hebben te bepalen, of de beklaagde al of niet voor de rechtbank zou kunnen verschijnen. De geneesheeren houden vol, dat zulk een gedragslijn het herstel van den krankzinnige zou kunnen verhinderen. De mannen van de wet oordeelen verschillend over dit verschil van meening, maar *The Hospital* is van oordeel, dat voor niet-wetgeleerden de zaak nog al gemakkelijk is: als een moordenaar zich de hals tracht af te snijden, wordt hij niet aan de politie overgeleverd, voordat hij volgens het oordeel der hem behandelende geneesheeren genoegzaam is hersteld. Met een zielsziekte zal het toch zeker niet anders zijn.

Intusschen schijnt in de oogen van sommige politie- en rechtsmannen krankzinnigheid minder een ziekte te zijn, dan een soort misdrijf, waarover zij dan ook het best kunnen oordeelen. Eigenlijk is ook de wijze, waarop in ons land krankzinnigen worden opgenomen, van deze opvatting doortrokken. De rechter toch heeft de bevoegdheid (waarvan hij verstandig genoeg is, geen gebruik te maken) te beoordeelen, of de door een geneesheer voorgeschreven behandeling — gestichtsverpleging — klinisch op voldoende gronden berust. En het is nog slechts een jaar of 15 geleden, dat te Amsterdam, op last van den burgemeester, bij iederen krankzinnig verklaarde een agent van politie werd thuis gestuurd, om te kijken, of de dokter wel gelijk had met zijn diagnose.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

VOORSTEL „d” VAN HET HOOFDBESTUUR.

I.

Naar aanleiding van het ingezonden stuk van dr. DIAMANT zij het mij — geheel persoonlijk — vergund op te merken, dat de bepaling omtrent de verhouding van honoraria van huisartsen en apothekers van het grootste belang is voor een goede

samenwerking tusschen beide Maatschappijen, omdat daardoor moeilijkheden in de verschillende afdeelingen bij de uitvoering van de taak der C.O. zullen worden voorkomen. De verhouding van $\frac{3}{8}$ en $\frac{5}{8}$ en de verdere bepalingen ter uitwerking van deze zaak, o.a. met het oog op verkregen rechten, die waarschijnlijk door de beide hoofdbesturen zullen worden vastgesteld en later zullen worden bekend gemaakt, moeten beschouwd worden als een compromis. Het is waar, dat bij de overeenkomst te Scheveningen omtrent de contracten, die niet door afdeulingsziekenfondsen worden uitgevoerd, geen bepalingen waren gemaakt, terwijl bij de nu voorgestelde 9 artikelen hiervan wel sprake is. Zoo bevatte ook de overeenkomst te Scheveningen geen bepaling omtrent den duur van de overeenkomst, terwijl deze nu wel is opgenomen. Het zal toch voor iedereen duidelijk zijn, dat het opnemen van deze bepalingen heeft geleid tot een compromis tusschen beide Maatschappijen, dat zonder deze bepalingen niet bereikbaar was. De heer DIAMANT doet het voorkomen, alsof na de besprekingen te Scheveningen voor het verkrijgen van een goede samenwerking met wederzijdsch goedvinden geen voorwaarden zouden mogen worden toegevoegd; zelf stelt hij nu toch echter ook nog voor om straf bij overtreding onder de bepalingen op te nemen.

Ik geloof, dat het goede van de hier voorgestelde artikelen juist daarin gelegen is, dat het aanleiding kan geven tot een samenwerking tusschen beide Maatschappijen in wederzijdsch vertrouwen, waarbij de straf op eventueele overtreding onnoodig geacht wordt. De hoofdbesturen van beide Maatschappijen bestaan uit zóó hoogstaande personen, dat niemand verwacht, dat door deze lichamen oneerlijk gehandeld zal worden. M.i. zou de schoonste oplossing zijn, indien zonder verder officieel contract beide hoofdbesturen zich voornamen aan de hand van de voorgelegde 2 artikelen samen te werken tot het beoogde doel in het belang van beide Maatschappijen.

Hoe noodig het compromis inzake de honoraria voor een goede samenwerking is, toont de heer DIAMANT zelf aan door zijn voorbeeld aan het slot van zijn artikel. Hij schrijft: „zij (de apothekers) maken echter de verhouding tusschen de honoraria van „geneeskundigen en apothekers van dien aard, dat zich geen andere artsen zullen „aanmelden voor dat ziekenfonds dan de genoemde, die misschien uit anderen hoofde „nog eenig salaris ontvangen”. Deze onderstelling van den heer DIAMANT is een verdachtmaking tegenover de apothekers, die beter in de pen ware gebleven. Indien eenmaal het compromis inzake de honoraria is tot stand gekomen, zullen de apothekers een dergelijke truc nooit toepassen, al is deze zaak niet geregeld bij contract met hooge boetebepaling voor straf. Waarom heeft de heer DIAMANT toch zoo weinig vertrouwen in de apothekers, dat hij hen van dergelijke handelingen verdenkt?

Van den aanvang af van de onderhandelingen met de apothekers is steeds mijn opvatting geweest, dat de velerlei gevallen, die zich tengevolge van de verschillende plaatselijke verhoudingen kunnen voordoen, niet te regelen zijn door scherp omschreven bepalingen in een contract, maar dat wederzijdsch vertrouwen voor een goede samenwerking onmisbaar is. Als men elkander wantrouwt, doet men beter niet samen te werken.

Dordrecht, 29 Mei 1915.

A. C. VAN BRUGGEN.

II.

Het voorstel *d* van het hoofdbestuur houdt in de voorwaarden van samenwerking tusschen de Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunst en die tot bevordering der Pharmacie. De eerste heeft daartoe den eisch van de vrije apothekerskeuze tot de hare moeten maken. Zij moet die niet alleen waarborgen in haar eigen fondsen, maar zij moet zich zelfs verbinden, haar-geheel-vreemde fondsen slechts dan geneeskundige